

ARTICVLI,
ET POSITIONES

In causa Canonizationis Serui Dei

POMPEI DONATI

Sacerdotis Congregationis
Oratorij Neapolitani.

NEAPOLI, Typis Iacobi Gaffari. 1644.

Superiorum Licentia.

17826

ARTICULI
ET POSITIONES

17926

In causa Congregationis servit Dei

POMPTUONATI

Sacrorum Congregationis
Ordinis Neapolitani

NEAPOLIS, Typis Jacobi Gassani. 1644.

Superiorum Licentia.

3

ARTICVLI, ET POSITIONES IN CAUSA
Canonizationis serui Dei Pompei Donati.

PRO verificatione excellentiæ Fidei, Sanctitatis vitæ, atq; heroicarum actionū, & virtutum serui Dei Pompei Donati Congregationis Oratorij, nec non miraculorum, eius intercessione à D. O. M. patratorum, Procurator in dicta causa nomine, & pro parte dictæ Congregationis facit, dat, exhibet, & producit articulos infra scriptos, ad quos probandum se tanquam principalem omnino admitti, & super eistestibus examinari, tam in Curia Archiepiscopali Neapolitana, quàm alibi vbicumq; opus fuerit, petit, & instat, nec tamen se adstringens ad aliquam superfluum probationem, de quo expresse se protestatur, &c. isto, & omni alio meliori modo, &c. salvo iure, &c.

1 In primis Procurator prædictus, eodem quo supra nomine, repetit hic, & reproducit, ac pro repetitis, ac reproductis haberi vult omnia, & singula instrumenta, processus, iura, testium depositiones, scripturas tam publicas, quàm priuatas, Litteras, Historias, Memorias, Monumeta quæcunque in hac causa quomodolibet facta, & producta, factas, & productas manifestas, & notoriam sanctitatem supradicti serui Dei Pompei Donati probantia, ac probantes, quatenus tamen pro se & in partibus tantum sibi sanorabilibus, & non aliter, nec alio modo, &c. de quo expresse se protestatur, &c.

2 Ex quibus omnibus sic repetitis, & reproductis, & in vnum congestis, quamuis sibi persuasum habeat clarissime constare de fundamento intentionis suæ, & suæ partis principalis; tamen ad maiorem cautelam, & quatenus de prædictis non constaret, articulat, ponit, & probare vult, & intendit, quod à decem, quinquaginta, centum, & ultra annis, & à tempore cuius initij hominum memoria nō extat in Regno Neapolis in Prouincia Capania sub Diœcesi Auerfana fuit, & de præsentī existit Terra Sancti Antimi Catholicis, pijs, honestis, & Deum timentibus habitatoribus referta, & in ea semper vixit, & nunc viget fides catholica, & obedientia erga S. R. E. eiusq; Summum Pontificem, & dicta Terra, & eius homines ab omnibus pro talibus cōmuniter semper habiti, tenti, & reputati fuerunt, & habentur, tenentur, & reputantur, & de his omnibus fuit, & erat, & est publicā vox, & fama.

4
3 Item ponit, & probare intendit quod in dicta Terra ex parentibus valde honestis, atque admodum pijs Ioanne Donato, & Antonia Martorella, legitimo matrimonio iunctis natus est dictus seruus Dei Pompeius Donatus die 5. Augusti anni 1659. & in baptismo appellatus fuit Pompeius, qui cū adhuc infans à nutrice in vlnis portaretur, quidam in eum fixè intuens, dixit nutrici, Curam istius habe, futurus est enim magnus vir, quod ipse postea sapius repetēs, aliquādo præ humilitate gemebat, dolebatq; non esse talem, qualis prædictus fuerat, & aliquando considerans altissimam Sacerdotij dignitatem, ad quam euectus erat, asserēbat, hoc illum voluisse intelligere, se .s. futurū Sacerdotem, quod fuit, & est verum, &c.

4 Item ponit, & probare intendit, quod dictus Pompeius à Parētibz suis in Christiana Religione, ac virtutibus omnibus sūmo studio edoctus, atq; educatus, non obscura dedit futuræ sanctitatis indicia, nā adhuc puerulus deuotioni, alijsq; pijs exercitationibz deditus erat, vnde sæpe altariola cōstruebat, cādelas accēdebat, & Litanias cantabat. Adultus postea factus, humanis litteris operam dedit, quibus breui instructus, Neapolim à parētibz studiorum causa missus fuit, vbi cum Iuris prudentia, alijsq; liberalibus artibus, quibus operam nauabat, deuotionem, Sacramentorum frequentiam, ceteraq; spiritualia exercitia coniungens, ab omnibus vir pius, & doctus habebatur, tandem Doctoratus Lauream insignitus anno ætatis suæ 29. Congregationem Oratorij ingressus est annum agens 36.

DE VIRTVTIBVS.

5 **I**tem ponit, & probare intendit quod 80. annis, hoc est ab ineunte ætate, vsq; ad extremum vitæ spiritum sanctissime vixit, & virtutum omnium splendore mirabiliter enituit, & de his omnibus fuit, & erat, & est publica vox, & fama, &c.

DE FIDE.

6 **I**tem ponit quod dictus seruus Dei Pompeius in virtute fidei mirifice enituit; nam præter vtrumq; ius, Canonicum, .s. & Ciuile, cui specialiter operam dedit, & quo imbutus fuerat, etiam

1 De rebus fidei optimè sentiebat, de illisq; erat apprime instructus, & in sacris paginis, sanctisque Patribus non mediocriter versatus.

2 Quando recitabat Symbolum Apostolorum, & S. Athanasij non solù ea maiori, qua poterat deuotione, & attentione pronuntiabat, verù et conabatur continue elicere actus fidei, proponebatq; firmiter in corde suo, potius vitæ, quàm quid minimi circa res fidei iacturam facere.

3 Specialiter se exercebat in fide erga Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, vnde quoties ante illud transibat, interius, exteriusq; profunde illud adorabat.

4 Quando superiorem obuiam habebat, reuerenter illum venerabatur, eliciebatq; specialem fidei actum, intelligens Deum in illo, & pro indubitato tenens, Dei vices illum gerere.

5 Ad excitandum in se hanc fidem saepe in hæc verba erumpebat: Deus est prima veritas, & quod dixit infallibiliter eueniet, & potius cælum & terra transibunt, quam illius verba præteribunt.

6 Statuit in corde suo nunquam admittere in intellectu suo, vel minimum discursum circa res fidei, nisi in illius fauorem.

7 Adibat saepe templum D. Petri ad Aram tanquam ad fidei petrâ, vbi præter multas preces, quas ibi fundebat, recitabat magna cû attentione, & deuotione ante simulacrû dicti B. Apostoli Symbolum Apostolorû, & postremo pedes illius humiliter osculans discedebat, quod fuit, & est, &c.

D E S P E.

8 **I** Tem ponit dictum Dei seruum habuisse virtutem Spei in excellenti gradu.

1 Firmiter .n. sperauit æternâ Beatitudinem ex Diuina Gratia propter merita bonorum operum se consecutum, qua præter in laboribus, ieiunijs, vigilijs, flagellis, alijsq; virtutum operibus assidue per spatium 80. annorum se exercuit, vt æternam felicitatem adipisceretur.

2 Ad hanc spem in Deo erigendam saepe utebatur, & in scriptis habebat nonnullos versiculos, & sententias Sacræ Scripturæ præsertim verba illa D. Pauli ad Colos. 3. Si surrexistis cum Christo, quæ sursum sunt querite vbi Christus est in dextera Dei sedens, quæ sursum sunt sapite, non quæ super terram, mortui .n.

estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo, cum autem apparuerit Christus vita vestra, tunc & vos apparebitis cum ipso in gloria. Et illa Ierem. proph. 17. Beatus vir, qui confidit in Domino, & erit Dominus fiducia eius, & erit tanquam lignum, quod transplantatur super aquas; Et similia.

3 In omnibus suis angustiis, & tribulationibus hisce verbis consolabatur: Cum ipso sum in tribulatione.

4 Proposuit nunquam sperare aliquid ab vlla creatura, sed totam spem suam in Deo collocare.

5 Tanta erat illius fiducia, & spes in Deo, vt nulli erat opus, nullumq; negotium adeo arduum, & difficile, quod ipse hac fiducia innixus non aggredereetur, ceterosq; ad illud hortaretur. Vnde quadam vice cum quidam e nostris Patribus, graui urgente necessitate, Romam aestiuo tempore esset profecturus, non sine euidenti vite periculo, & hesitans an esset Dei beneplacitum, adiit seruum Dei sciscitaturus ab eo vtrum pergere deberet, an non, tunc ille oculos ad caelum eleuans, illiusque capiti manus imponens, ait: Aequo animo esto, vade libenter, est enim voluntas Dei; hac voce confortatus ille, iter libenter arripuit, Romam perrexit, negotium feliciter expedijt, ac demum laetus, & sospes Neapolim reuersus fuit.

6 Item in omnibus suis infirmitatibus, quae saepe ob nimiam sui corporis afflictationem ei eueniebant, hac fiducia munitus recurrebat ad orationem, & statim ab ipsis ita conualefcebat, ac si nunquam aliquid mali passus fuisset non sine omnium admiratione, ita vt videretur in sua potestate esse, quando conualescere volebat, quod adeo verum erat, vt quidam vir e nostris sanctitate celebris comiter dicere solebat: P. Pompeius quando ei liber ab infirmitate conualescit, & similiter quando ei placuerit, diem obibit.

7 Cum esset cōfessarius nostrae domus (quod munus magna omnium edificatione, per multos annos, vt infra dicemus, exercuit) quadam die dū iuxta solitum esset confessiones excepturus, accidit vt dū ad consuetū locum pergeret, inuaserit eū de repente quidam morbus, ita vt videretur ei quasi impossibile munus illud prosequi posse, tunc ipse in Deo suo confidens, innocansq; S. Cæciliam, cuius dies festus tunc agebatur, statim recessit impedimentum, & morbus, & sanus, ac laetus, munus suum obiit; deniq; ad horrandos alios ad hanc spem in Deo habendam, saepe repetebat illam

7
illam sententiam Apostoli ad Hebr. 10. Nolite amittere confiden-
tiam vestram

DE DONO TIMORIS

1 Tem ponit, & probare intendit quod cum hac firmissima
in Deum spe, donum filialis timoris perfectissimo modo
coniunctum habuit, ita vt de eo vere dici potuerit: Et repleuit il-
lum spiritus timoris Domini

1 Affidue. n. exercebatur in consideratione, & meditatione,
beneficiorum a Deo sibi collatorum, vnde continue exactam ra-
tionem ab anima sua exigens, secusq; perpendens qualiter illi tot
annis seruisset, tempusq; illi concessum insumpsisset, illiusq; bene-
ficijs gratus extitisset, dolebat iugiter, confundebaturq; se non ex
toto corde, & extota mente illi deseruisse, illumq; super omnia
amasse, & hoc modo recogitabat omnes annos suos in amari-
tudine anime sue:

2 Interdū cōsiderās flagella & supplicia, quibus Deus nō nul-
los ob minora scelerā, quam sua acce castigauit, & puniuit, illos
præcipuè priuādo specialibus suis auxilijs, magis, ac magis time-
bat, recipiebatq; se in nihilū suū, expauescēs occulta iudicia Dei.

3 Quærebat diligenter vitare quoscumq; defectus quamuis
minimos, & cognoscens vilitatem suam, existimabat se peccatōre
maximum, nihilq; boni vnquam egisse, vnde rigidissime puniebat
in se quoslibet defectus licet leues, eos arguendo, & alijs manife-
stando.

4 Procurabat quantum fas illi erat intelligere, & intīe pe-
netrare, quantum ex se fragilis, & imbecillis esset, vt sic melius,
hoc sancto timore imbui posset, sciens quantum boni ex illo, &
quantum mali absque illo prouenire posset.

5 Ad cōseruandum in se hunc sanctum Dei timorem saepe
meditabatur Mortē, Infernum, & Extremum iudicium, & ad hoc
tenebat in suo cubiculo nonnullas imagines Mortis, & quoddam
paruum sepulchrum. Item nonnullas sententias, & dicta Sacrae
Scripturae, & Sanctorum Patrum huc pertinentia litteris maiu-
sculis inscripta, vt sunt verba illa Apoc. 10. Et tēpus non erit am-
plius. Item: Moriēris, Iudicaberis, Cōdēnaberis nisi vere pœni-
tentiam egeris, vt quid frustra deciperis.

6 Adeo in hoc sancto timore fundatus erat, vt venientibus,

ad eum, cum esset morti proximus inuisendum, nonnullis ex nostris Patribus, vt aliquod spirituale monitū ab eo acciperent, ipse hoc sancto timore correptus, dixit: Videte fratres, quot dæmones, putatis, mihi nunc circumstant, vt deuorent animam meam; quapropter orate pro me.

DE CARITATE ERGA DEVM.

9 Tem ponit quod seruus Dei maxima caritate erga Deum.

Lexar sit. Nam In omnibus suis colloquijs, & sermonibus familiaribus sepe de Deo, Aeterna beatitudine, & christianis virtutibus loquebatur, ita vt videretur non posse, vel nescire de aliquo alio sermonem habere.

2 Vt magis hunc Diuinum ignem in se accenderet, saepe repetebat, & in scriptis habebat infrascriptas aspirationes. Si Deus noster ignis consumens est; cur ergo non ardet intus? Ignem veni mittere in terram, & quid volo nisi vt accendatur, & ardeat? Ignē sui amoris accendat Deus in cordibus nostris. Vre igne Sancti Spiritus renes nostros & cor nostrum Domine, qui facis Angelos tuos, & ministros tuos ignem vrētem. Fons viuus, ignis, charitas, & spiritalis vnctio. Flammescat igne charitas, accendat ardor proximos. Ignitum eloquium tuum vehemēter. Nonne cor nostrum ardens erat. Suadeo tibi emere à me aurum ignitum. Spiritu feruentes, Domino seruiētes. Vtinam calidus aut frigidus esses, & similia.

3 Sape sapius se occupabat in contemplanda immensa Dei bonitate in operibus, & donis suis, & præcipue sibi collatis; unde in signum gratitudinis specialem aliquam mortificationem & poenitentiam statis diebus in se assumebat.

4 Sæpissime exercebatur in actibus complacentiæ, & amoris erga Deum, gaudens de infinita maiestate, & gloria illius, & præsertim quando dicebat Gloria Patri, &c. & Te Deum laudamus,

5 Quidquid incommodi quocumque modo sibi eneniebat de manu Dei suscipiebat, illud pro illius amore libenter sufferendo, & è contra, quidquid boni sibi contingebat similiter de manu Dei accipiebat, & pluries in hos erumpebat actus. Libenter Domine pro amore tuo sufferem quidquid mali mihi eveni-

69
miret; & gauderem de qualibet pœna mihi irrogata. **Proposuit pro amore Dei diligere proximum suum sicut seipsum, & nunquam denegare, quidquid pro illius amore sibi postulatum fuisset.**

DE CARITATE ERGA PROXIMUM.

1 Temponit, & probare intendit, quod dictus servus Dei. **S**yna cum hac caritate erga Deum habuit etiam singularem modum coniunctam caritatem erga proximum, illius salutem, non tam corporalem, quam spirituales summopere querendo.

2 Quamvis (vt infra dicemus) dum adhuc in seculo degeret, desiderasset in aliquo Religioso Instituto Deo in statu laicali deferuire, non audens præ humilitate ad gradum sacerdotalem ascendere, nihilominus audiens quantum conferre poterat ad proximorum salutem dignitas sacerdotalis, præ desiderio illis subueniendi, libenter onus illud suscipere decrevit.

3 Factus postea Sacerdos totus fuit in animarum salute procuranda; assidue enim in confessionario sedebat, ad audiendas confessiones expositus, dicere solitus, servum Dei oportere aliquando pro salute proximi sui etiam sui ipsius obliuisci, & ad hoc alios etiam hortabatur, unde quidam sui poenitenti suaser, vt Sacerdos fieret, & in patriam suam rediret, vt proximorum salutem incumberet, quod ille propter suam insufficientiam recusans, ipse nihilominus instabat vt saltem illuc proficisceretur, & fidei rudimenta gentem illam doceret; eundem etiam monebat, vt si quando audiret, aut videret aliquem Deum offendere, statim illum corripere.

4 Dum erat in seculo, quemdam famulum, qui ei infero caritate docebat, ipseque officium Spiritus Sancti quotidie recitaret, librosque de spiritualibus rebus pertractantes legere præcipiebat.

5 Ut autem in hac virtute magis proficeret extimulabat seipsum, occasionem sumens ex ipso Sacerdotis, & Presbyterii vocabulo, quod nihil aliud sonat, vt ipse dicebat, quam Sacer Dux, & Præbens iter, unde seipsum arguens dicebat, si aliorum es Dux, & alii iter præbere debes, ubi sunt virtutes? nonne si cæcus ca-

co ducatum praestat ambo in foueam cadunt. His, & similibus
considerationibus seipsum urgebat, & ad virtutes, proximosque
iuvandos excitabat.

5 Hac accensus caritate specialiter orabat pro illis, qui cum
aliquo modo persequebantur, vel olim persequuti fuissent.

6 Quoties audiebat aliquem virtutem proximi sui, vel ali-
quid boni ei euenisse, summopere letabatur, & rogabat Domi-
nū, ut eandem vellet ei augere, & vice versa quando audiebat ali-
quid mali ei accidisse, tristabatur, illi ex toto corde suo copatiens.

7 Nullo modo sustinere poterat detractores, & ad hoc vi-
tium vitandum multa monita dabat, & si audiebat aliquem de-
trahentem proximo suo, statim illum corripiebat, quarens semper
regere, & operire aliorum defectus, & quadam vice cum audiret
quemdam detrahentem proximo suo, illum corripuit, docuitque
exemplo Sancti Francisci de Paula omnia aliorum facta semper
in bonum interpretari, qui videns aliquando hominem, & fe-
minam forsitan ad malum finem simul conuenisse, interpretatus
est illos esse fratrem, & sororem.

8 Cum infirmorum Praefectus esset, illorumque curam ha-
beret, diligentissime illis administrabat, querens in omnibus, quae
illis grata foret satisfacere, & sepe sepius ante illorum ianuas dor-
miebat, ut sic ad illorum necessitates promptior esset. Et quadam
vice, licet illorum curam non haberet, audiens in tempesta-
nocte quemdam Patrem suo cubiculo proximum querulas vo-
ces ob infirmitatem emittere, statim eadem hora eum adiit, in-
terrogauitque quomodo se haberet quidve opus haberet, & in-
firmarium, ut illum curam gereret, statim eulo cauit.

9 Pauperes, & egenos pecunijs quantum fas illi erat subleua-
bat, multas elemosynas illis erogando, & multoties usque ad il-
lorum domus eas mittebat, in temporeque infirmitatis eos
inuisitabat, & quemdam pauperem habentem sororem infirmam multis
annis prouidit de omnibus necessariis, de victu, vestitu, & lecto, &c.

10 Nulli vnquam visus fuit indignari, sed omnes ex toto cor-
de diligebat.

11 Sepe visitandi, & consolandi gratia aliquos infirmos, & tri-
bulatos oppidum quoddam sex milliaribus a Neapoli distans
pedester adiuuit.

12 Dum adhuc in seculo erat litterarum studijs incumbens, ut
non minus caritati, ceterisque Christianis virtutibus, quam studijs
saecula-

21
secularibus operam nauare videretur, quadam die pauperem, quemdam, & infirmum in domum suam conduxit, illique omnia quibus in illa infirmitate opus habebat magna caritate vsque dum perfecta sanitati restitutus fuisset, subministravit.

DE RELIGIONE EIVSQUE ACTIBVS INTERIORIBVS

Deuotione scilicet, & Oratione.

11 **I**tem ponit, dictum Dei seruum Pompeium in hac virtute specialiter enituisse, qua D. O. M. mirifice coluit, eique, tanquam omnium conditori, ac humane salutis instauratori debitum cultum, & reuerentiam exhibuit.

1 Semper enim quasi alter Abraham coram Deo ambulabat, eius presentiam in omnibus attente considerans, quare iugiter in ore, & in corde habebat hæc verba: Vbiq; est Deus per Essentiam, Presentiam, & Potentiam, & addebat: Hoc est deus, fide, nam in ipso viuimus, mouemur, & sumus.

2 Erga Diuinum cultum fuit adeo affectus, vt ab ipsa penè infantia huius sue singularis Religionis, & deuotionis non obscura indicia dederit, nam sæpe, vt diximus, adhuc puerulus candelas accendebat, & litanias cantabat, crescente postea ætate, creuit etiam cum ipso huius Diuini cultus amor, & desiderium, nam adhuc in sæculo degēs Sacrosancta Eucharistie, & Pœnitentiæ Sacramenta frequentabat, missas quotidie audiebat, compluraque alia exercitia spiritualia exercebat. Ingressus deinde Oratorij Cōgregationem adeo excreuit in ipso Diuinæ Maiestatis, rerumque Diuinarum amor, & cognitio, vt nihil aliud sapere, nihil cogitare, nihilq; aliud loqui videretur, nisi de Deo, Aeterna felicitate, sanctisque virtutibus, ad quod alios etiam verbo, & exemplo excitabat; nam ex solo sui aspectu ceteros ad deuotionem, & compunctionem commouebat, totumque vitæ suæ tempus in legendo, psallendo, & orando impendit.

3 Horas canonicas, aliasque sacras preces non nisi genuflexus, aut aperto capite stans, maxima sui spiritus deuotione recitabat.

4 Orationi, & contemplationi, ita addictus erat, vt de ipso plane verificatum fuerit illud Saluatoris nostri: Oportet semper orare. Et illud Apostoli Pauli: Sine intermissione orate. Nam preter statas horas, quas ad hoc habebat, nimirum in nocte post matutini-

tuti-

tutinum; & vespere in Oratorio publicè cum alijs, iugiter siue ambulabat, siue sedebat, siue mādncabat, siue quodcūq. aliud faciebat in eā ad Deū eleuatus videbatur, sumēs ex omnibus, que videbat, & audiebat occasione, vel Deo ob suā immensā maiestatem, & bonitatē gratias agēdi, vel illū ob sua profundissima iudicia formidandi, vel seipsum, terrenaque omnia ob suā vilitatē despicendi, quam indefessā grandi consuetudinem vsque ad extremū vitæ spiritū constanter retinens, in ipso etiam mortis articulo stans oculis in cælum eleuatis inimōbilis in ea perseuerauit.

DE ACTIBVS EXTERIORIBVS RELIGIONIS.

Adoratione scilicet, & sacrificio.

12 **T**emponit, quod dicitur seruus Dei insignem pietatem, & spiritus deuotionem in omnibus suis actibus, & gestibus præferēbat.

1 Mira namque deuotione, & compositione assistebat Diuinis officijs, non cessans continē a colloquijs Diuinis, & oratione, vnde quadam die infra octauam Corporis Christi fidum assisteret ad Vesperas ante Sanctissimum Sacramentum peculiari quodam modo obtulit se totum Iesu Christo, qui vt ipsemet in scriptis reliquit, noluit accipere oblationem suam, nisi coram testibus, nempe B. Virgine, S. Michaele Arcangelo, Angelo suo Custode, Angelo Congregationis, S. Philippo, & S. Maria Magdalena, & hoc, vt ipse testatum reliquit, quia multoties se ipsum obtulerat, sed postea se resumpserat, immo ipse Christus, voluit de hoc scripturam, vt ipse ait,

2 Conciones, & sermones quasi semper stans audiebat, singulisque diebus completis in Ecclesia omnibus functionibus, mira deuotione, & seruire, ita vt videretur totus in Deum absorptus, singula altaria Ecclesiæ visitabat,

3 Sacrosancti, ac venerabilis Missæ sacrificij ultra quam dici potest deuotus erat, illius inexplicabilem altitudinem continē depredicans, vnde dicere solebat: In missa omne bonum contineri, itemque, Missam suo modo tam plenam esse mysterijs, sicut Mare guttis, sicut sol atomis, sicut firmamentum stellis, & sicut cælum Empyræum Angelis, vnde cupiebat, & simul admirabatur cur omnes, qui hoc mysterium frequentabant, & præcipue Sacerdotes, qui manibus illud tractabant, non essent velut tot Angeli

geli, proinde sæpe cum D. Bernardo illis verbis exclamabat Monstruosa quidem res est gradus summus, & animus infimus; sedes prima, & vita ima; ingens auctoritas, & nutans stabilitas, sermo multus, & actus nullus, vultus grauis, & actus leuis, lingua magniloqua, & manus otiosa; caput canū, & cor vanū, facies rugosa, & lingua nugosa, vestis talaris, & vita sæcularis, &c. Et quadā die cū videret quemdā, qui manē cōmunicarat, & postea vesperi iocabatur cum quodā animali grauit̃ reprehendit, dicens, indecens esse, vt qui panem Angelorum mane manducauerat, postea cum animalibus tempus tereret. Quapropter illius altitudinem attendens, hoc dicebat, intelligere voluisse illum, qui se in vniuersis nutriticis intus dixit: Magnam istius curam habere; futurus est enim magnus vir, nempe Dei Sacerdos, vt ipse dicebat.

4 Quotidie missam indicibili deuotione celebrabat, tantaque dispositione ad illam se præparabat, vt quamuis præ sua humilitate non auderet, nec oculos ad celum leuare, attamen cum ad altare accedebat, adeo in Deum eleuabatur, vt Æternum Patrem præ oculis habere ei videretur, quem maxima fiducia in spiritu amplexabatur, & osculabatur, sicque Deo plenus Missam maxima spiritus exultatione, & deuotione prosequabatur, in qua totus in lacrymis disfluebatur.

DE DEVOTIONE ERGA CHRISTVM CRUCIFIXVM

B. Virginem, & Sanctos.

13 **I**tem ponit quod dictus seruus Dei maximam erga Christum Crucifixum, B. Virginem, & Sanctos deuotionem habuit.

1 Semper præ manibus habebat Christi à Cruce pendentis imaginē, dicebatque, qui aliud extra Christum Crucifixum querit grauit̃ decipi, vnde in quadam imagine Christi sibi crucem baiulantis inter alios cordis sui affectus, quos ibi ostendit, & scriptos reliquit, hæc verba exarata reperiuntur: Quid oculi tui (cū ipso loquens) poterūt vnquam pulchrius videre; aures suauius, quam sponsi vocem audire, gustus dulcius, & lingua melius loqui; nares in aliud, quam in odorem vnguentorum sponsi currere, manus, & brachia carius amplecti, & palpare; pedes, quam sponsum sequendo præ alio velocius cursitare; memoria, & intellectus contemplari, & voluntas ardent̃ amare, & cor concupiscere, & tamen, &c.

2 B. Vir-

2 B. Virg. Mariam singulari modo diligebat, & venerabatur, eamq; quādoq; matrem etiam appellabat, ipsius etiam officium, nonnullasque alias preces in sui honorem quotidie recitabat, sapissimè Ecclesias in eius honorem consecratas obibat, & præcipuè S. Mariae de Monte Carmelo, quam nonnunquam per menses integros singulis diebus adibat, Imagines quoque, & altaria ipsi Deiparae dicata quotidie magna deuotione visitabat.

3 Item Sanctos peculiari affectu venerabatur, quorum reliquias summa veneratione apud se habebat, ipsorumque Litanias singulis diebus recitabat, ac cubiculum imaginibus ipsorum refertum tenebat, singulis singulas preces fundens, præsertim autem erga S. Petrum Apostolorum Principem singulari deuotione affectus erat, nam vt supra diximus, ipsius templum sæpe sæpius frequentabat. S. item Candidam, eiusq; Capellam, & Cellulam intra dictum templum D. Petri sitas deuotissimè visitabat, ac singulis annis, eiusdem recurrente festo ob peculiarem erga ipsam deuotionem eius Ecclesiam adibat, ibique sacrum faciebat, & sumpta aqua in eius honorem benedicta, ibidem dispensari solita, per totum annū eā conseruabat, quā in suis infirmitatibus magna fiducia adhibere solebat. Fuit etiā specialiter deuotus S. Patris nostri Philippi, & sui Angeli Custodis, in quorum honorem nonnulla cantica spiritualia composuit.

DE PRVDENTIA.

14 | Tem ponit, & probare intendit, quod dictus seruus Dei etiam hac virtute præditus fuit.

1 In consilijs dandis, ta spiritualibus quā tēporalibus nō mediocriter enituit, nā omnes, qui afflictio, & amaro animo ad ipsū recurrebant, consolati, & cōfortati recedebant, inter quos quādam mulier, cui propter maximam animi afflictionem, quā angebatur videbatur, neminem posse opem ferre, cum ad ipsū recurrebat, ipsiusque salutaria monita auscultabat, tranquillo, ac lato animo, plenaq; consolatione recedebat.

2 Quidam suis pœnitens cum anceps esset in deligendo suæ vitæ statu, ipsū consuluit, scire cupiens quid nam sibi expediens esset, quem seruus Dei prudenti dato responso confortatum, Diuināq; voluntatis consciū factum, dimisit.

3 In omnibus muneribus, a Congregatione sibi impositis
pru-

prudenter se gessit, & præsertim in munere Confessarij totius domus, quod tanta prudentia, & caritate exercuit, ut per 25. annos continuos in eodem officio confirmatus fuerit.

4 Quando sciebat aliquos inter se, vel leniter rixatos fuisse, continuo illos accersebat, & summa caritate, & prudentia illos pacificari curabat.

5 Quodam die cum quidam è nostris Patribus vehementer scrupulorū stimulis ageretur, ad seruū Dei cōfugit, cui cū consciētiam suam aperiret, animiq. tristitiam patefaceret, Seruus Dei leniter caput ipsius percutiēs, Bono, inquit, sis animo, non enim parū tibi videatur absq. peccato viuere, & cōtinuo omni scrupulorū, & anxietatū fugata caligine magna animi tranquillitate, serenitateq. perfusus est, itā ut nūquā amplius simili molestia affectus fluere.

DE IUSTITIA.

15 **I**tem ponit, quod dictus seruus Dei hac virtute quoque ornatus fuit, licet enim nunquā aliquod munus exercuerit, in quo iustitiam administrasset, proindeq. suum erga hanc virtutem zelum, & affectum ostendisset, varijs tamen modis, varijsque occasionibus, satis aperte demonstrauit, quam equi rectiq. fuisset amator, & zelator.

1 Nam semper, quæ sunt unicuique tribuere, quod suum erat; Deum scilicet super omnia, & proximum suum, sicut se ipsum diligēdo, quapropter quatuor generibus personarum se debitorem constituēbat, nempe Deo, Animæ suæ, Congregationi, & proximo, Deo, dicebat, debeo totum me ipsum, Animæ meæ multa, scilicet, Gratiā Dei amissā, Dona Spiritus Sācti, & Virtutes, Corpori ut iumento, saccum, paleam, & flagellum, Congregationi Obseruantia, & Proximis amorem, & benivolētiā, & unicuique horum satagebat totis viribus reddere quod suū erat.

2 Tanti hanc virtutem faciebat, ac diligebat, ut ab omnibus illas custodiri cupiebat, quapropter cuidam suo nepoti Magistratum cuiusdam Terræ exercere cupienti, considerans, quam facile hæc virtus in talibus occasionibus periclitetur, suadet nequaquam in tale periculum se inliceret.

3 Dum in sæculo erat suis famulis singulis mensibus mercedem soluebat.

4 Quando sciebat aliquem aliquid debere, ipsum sollicitè admonebat vt quamprimum restitueret.

DE FORTITVDINE, ET PATIENTIA.

16 **I**tem ponit, quod seruus Dei has virtutes etiam viriliter exercuit.

1 Difficultates omnes, quæ sibi adueniebant forti animo superabat; labores, & pnalitates non modicas ad passiones edomandas libenter in se assumebat.

2 In omnibus quærebat abnegare seipsum, & præcipue in illis, in quibus alioquin licitis, aduertebat aliquo modo inclinare suam propriam voluntatem, vt sic magis Christo Crucifixo conformaretur, ei q. gratum faceret.

3 Infirmities, quas passim patiebatur, & alias non leues indispositiones, quibus continuè afflèbatur viriliter sustinebat, in quibus nunquam fuit auditus, vel modicum conqueri, imò omnia lato animo de manu Dei suscipiebat, dicendo cum S. Catharina Senensi, quod quidquid Deus de seipso disponebat, excepto peccato, totum in bonum animæ suæ conuertebatur.

4 Tanto desiderio patiendi, & Deo in omnibus se conformandi tenebatur, vt ab ipso efflagitaret, vt si præiuderet equaliter tam per tribulationes, quam per consolationes sibi fore gratum, disponderet de se ipso quidquid sibi gratius esset.

DE TEMPERANTIA, ET ABSTINENTIA.

17 **I**tem ponit, quod dictus seruus Dei in his virtutibus Temperantiæ, & Abstinentiæ valdè enituit.

1 Carnes rarissimè comedebat, & si aliquando, ne videretur singularis eis vescebat, potius delibare, quàm comedere videbatur, & hoc mane tantū, vesperti verò quasi nūquam contētus parciſſimo cibo, quæ viuēdiratio adeo illi cōnaturalis facta erat, vt si quando aliquid, vel minimū excederet, statim infirmaretur, quapropter tēpore infirmitatis, ignorantes medici hanc suā viuendi consuetudinē, & præcipiētes, prout morbus, & scientia requirebant, eum aliquid amplius cibi sumere, accidebat, quod quanto plus manducabat, eo magis morbus augebatur, & prolongabatur, & quadam uice ob hoc solum, infirmitas vltra mensem dilata fuit

fuit, quare cognoscentes medici eius viuendi rationem, cibum subtrahere ceperunt statim conualuit.

2 Quadragesimas, vigilias, aliaq; ieiunia ab Ecclesia indicta, licet senex, & decrepita ætatis exactissimè observabat.

3 A vino, quamuis confecta esset ætatis, abstinuit, sola aqua contentus, licet suæ valetudini non paruo nocumentum esset.

4 Ut gulæ aut nihil, aut parcissimè indulgeret, quum cibum sumebat, procurabat mētem aliò applicare, vt sic cibi, potusque gustum minus sentiret.

5 Infirmus eandem viuendi consuetudinem retinebat, non edendo, nec bibendo præter id, quod ab infirmario ei iniunctum erat, querens semper in omnibus se ipsū mortificare, & abnegare.

6 Quadam die loquens confidenter de virtute abstinentiæ cum quodam suo familiarissimo, dixit, non esse cogitanti mundo consolationem, quam secum hæc virtus affert, seq. vero aliquando expertum fuisse; quadam. n. uice, vt ipse affirmabat, in diebus bacchanalibus, quando vnicuiq; licere videtur aliquid gulæ indulgere, ipse nihilominus suam viuendi rationem non relaxans, quasi ieiunus permansit, non gustans nisi circiter vnciam panis benedicti in honorem S. Blasij, quo gustato delicias abstinentiæ se expertum fuisse asserbat.

DE CASTITATE.

18 **I**tem ponit, quod dictus seruus Dei castitatem semper amauit, & coluit, castam & cēlibem vitam ducens, vxoremq; ducere renuēs, & in sæculo existens clericali militiæ adscriptus fuit.

1 Oculos ab omni obiecto illicito semper auertit, imò quando cum mulieribus, aliqua vrgenti ex causa, ei colloquendum erat, nō solum oculos in terram declinabat; verum etiam se Domino commendans, dicebat: Erue à framea Deus animam meā, & ad B. Virginem interius se conuertens, dicebat, Virgo singularis, &c.

2 Cuidam suo poenitenti cum in animum subiisset velle se in matrimonium collocare, consulissetq; seruum Dei, vtrum animæ suæ expediret, hoc ab & responsum accepit: Si matrimonium terram, castitas calum implet, quo responso confortatus ille, continuo ab incepto destitit.

3 Ad euitandas nocturnas, & diabolicas illusiones admonebat

suos pœnitentes, vt vestibus induri, aut sedentes dormirent, nonnullaq; alia opportuna remedia ad hoc dabat.

DE OBEDIENTIA.

19 **T**em ponit, quod seruus Dei, etiam virtute obedientia claruit; parentibus .n. dum erat in saculo, & superioribus dum in Congregatione semper exactissime morem gessit.

1 Ingressus namq; Congregationem proposuit firmiter obedire, & diligentissime obseruare non tantum omnes regulas, & constitutiones nostræ Congregationis, & quidquid ei à Superioribus iniunctum fuerit, dicens cum Propheta: Paratum cor meum Deo; verum etiam parere omnibus sibi æqualibus, imò etiam inferioribus, & non solum in ijs, quæ ei aperte iniungerent, sed et in illis, quæ aliquo modo sciebat illis grata fore.

2 Sat agebat promptissime obtemperare non solum præceptis, & consilijs Euangelicis, sed etiam singulis Diuinis inspirationibus, illas ad vnguem opere exequendo, quærēs quæcumq; Deo placita erant, opere adimplere.

3 In electione Officialium nostræ Congregationis si presensisset se in aliquod officium eligendum fore, licet prius totis viribus conatus fuisset auertere Patres à tali intentione, proponens singulis suam inhabilitatem; attamen cum cognoscebat, talem esse voluntatem Dei, & Congregationis, libenter tali oneri humeros subiiciebat.

4 Sacristæ, Ianitori, ceterisq; communibus functionibus tanquam Deo vocanti, promptissimo animo obediebat.

DE PAUPER TATE.

20 **T**em ponit, quod dictus seruus Dei erga paupertatem summa in opere affectus fuit.

1 Omnia superflua quamuis licita, vt vestes, libros, & similia recusabat, contentus solum necessarijs.

2 Tam in vestibus, quam in cubiculo relicebat quedam sancta Paupertas, appetens semper miliora, & abiectiona.

3 Non solum non procurabat, sibi fieri novas vestes, verum etiam sponte oblatas recusabat, dumodo necessitas non urgeret.

4 Omnia quæ suæ curæ commissa erant diligenter conseruare studebat.

21 **T**emponit, quod dictus servus Dei speciali modo huic vir-
tuti additus fuit, capiens in omnibus se humiliter, & ab
alijs humiliari.

1. Cum adhuc esset in saeculo, cuperetq; in aliquam religio-
nem se recipere non audebat pra sui ipsius humili cognitione,
inter clericos adscribi, & ad Sacerdotalem gradum ascendere, sed
volebat in statu laicali manere, quod certe executioni mandas-
set, nisi suus confessor aliter ei praecepisset.

2. Ingressus deinde Congregationem Oratorii indicibile est,
quam ardentem omnibus virtutibus, & praecipue huic incumbis-
set, rogabat sapissime Tyronum praefectum, ut se vellet in omnibus
mortificare, & humiliare, quia propter ille ut suo desiderio faceret
satis, doceretq; in omnibus propriam abnegare voluntatem, in-
bebat illi aliqua quae primo aspectu videbantur parum rationi
consona; Interdum etiam eum occupabat in visioribus exercitijs,
nempè inferuire coquinae, abluere patinas, & similia, quae omnia
ipse laeto animo excipiebat, & libenter exequabatur, adeoq; in
illis gaudebat, tantumq; profecit, ut cum praeioris esset aetatis
dicere soleret, se nunquam in toto vitae suae cursu tantum gau-
dii, & laetitiae sensisse, tantumque profecisse quantum tunc, cum
sub illius disciplina erat.

3. Huius virtutis amore, nunquam dixit, aut fecit ex quo
quidquam honoris, aut estimationis ipsi provenire potuisset.

4. Maxime gaudebat, quando ei aliquid attribuebatur, unde
aliquid dedecoris, aut ignominiae ei resultare poterat, imò data
opera haec querebat, hinc sapissime narrabat suos defectus, &
imperfectiones etiam naturales, & praesertim referebat, quod dum
erat in saeculo, accidit quadam die, eum publice quamdam ora-
tionem latinam recitare, in qua ob defectum memoriae defecit,
ex quo non nihil verecundiae contraxit, similiter, ut ab omnibus
vilipenderetur, ampliabat, & exaggerabat nonnullas leues vanita-
tes, quas cum adhuc esset saecularis faciebat, nimirum quia am-
biebat Episcopatum, quia vestibibus sericis induebatur, eisque
gloriabatur, & similia, &c.

5. Saepè saepius rogabat iuniores e nostris, & interdum etiam
laicos, ut suos defectus ei aperiret, ut sic melius eos cognoscendo
emendari potuisset, & quadam die cum ad eum quidam, qui
dum

dum in sæculo erat, in eius absequiis fuerat, inuisendum venire, ad secretiorem locum illū ducens ante ipsū in genua procubuit, humiliterque ab eo veniam petijt, si quādo eum in aliquo offenderet, quod ille cernens præ confusione non parum erubuit.

6 Composuit nonnulla cantica, quibus suas imperfectiones, & defectus naturales narrabat; Item tenebat in cubiculo inscripta literis grandiusculis multa nomina, quibus suam vilitatem explicabat.

7 Existimabat se peccatorem maximum, vnde sæpe se ipsum obiurgabat, aliorumque orationibus se commendabat.

8 Cum à quadam muliere ob contemptum Fatuus appellatus fuisset, ipse non solum nullam sensit animi perturbationem, verū gaudens, præter solitum ridere capit, deinde illam adiens benigne salutauit, ex quo illa non parum admirata est.

9 Item cum esset morti proximus, Prepositus nostræ domus rogauit eum, velut omniū spiritualementem, vt in illo mortis articulo, ad statēs Patres benedicere vellet, quod cum pluries ille humiliter facere recusasset, tandem obedientia adstrictus, in hæc verba prorupit. Qui vos benedicere potest, ille vos benedicat.

DE STUDIO SITÀTE.

23 **I**tem ponit, quod seruus Dei Pompeius fuit semper suæ salutis, virtutumque omnium studiosissimus, non solum, n. Iurisprudentiæ, multisq; alijs facultatibus operā nauauit, sed etiam semper, operibus pietatis, pijsque exercitijs toto conatu incumbuit.

1 Vix Congregationē ingressus, capit totis viribus Christianæ perfectioni, singulisq; virtutibus vacare, scripsit. n. libellum, in quo singularum virtutum actus, & exercitia adnotauit vt sic facilius ea memoria retinere, & exercere posset.

2 Cum mane à somno excitabatur quærebat diligenter mentem sanctis cogitationibus replere, imò vespere cum cubitum ibat, legebat quod mane meditaturus erat, & si inter dormiendū expergeret, idem mente reuoluebat.

3 Ab otio vt à peste abhorrebat, semperq; in aliquo spirituali exercitio se occupare satagebat; quare, aut orabat, aut psallebat, aut libros de rebus spiritualibus tractantes legebat, quos ita attentè, & deuote perlegebat, vt si quid in eis notatu dignū aduerteret, continuo, vel in margine, vel alibi adnotaret.

Di-

4 Divinas inspirationes diligentissime attendebat, eas humiliter à Deo accipiendo, & ne ingratus Deo videretur, eas sibi adnotabat.

5 In communibus functionibus, & exercitijs quærebat semper primus adesse.

6 Munera, & officia à Congregatione sibi imposita, quam diligentissime exquebatur.

DE OBSERVANTIA ERGA CONGREGATIONEM, eiusdemque Constitutionum custodia.

23 **T**em ponit, quod dictus servus Dei erga suam Congregationem observantissimus fuit.

1 Nam ex toto corde eam diligebat, ac de eius augmento tam spirituali, quam temporali summo opere lætabatur, cupiens omnes in Christianis virtutibus, in dies proficere.

2 Regularum, & constitutionum suarum Congregationis fuit zelantissimus, eas ad vnguem observans, quarens pariter ab aliis observari, & si quando videbat aliquem eas, vel parum negligere, statim corripiebat.

DE POENITENTIA, ET AVSTERITATE VITÆ.

24 **T**em ponit quod dictus servus Dei poenitentia, & vitæ austeritate fuit insignis, carnē n. suam cilicijs, flagellis, vigilijs alijsq; afflictationibus semper domuit, & castiganit.

1 Somnus ei parcissimus fuit non excedens tres horas, nec unquam 40. annorum spatio in lecto decubuit, sed vel sedens in aliqua parva sella, arundini innixus, ut facilius à somno excitaretur, vel iacens in terra somnum capiebat.

2 Triginta annis gestavit super nudo quendam parvum habitum laneum instar cilicij pro quadam voti commutatione, cuius, quamvis anno ante mortem, iustis de causis dispensationem à Summo Pontifice obtinuisset, vix tamen precibus sui confessorij paulo ante obitum illum dimisit.

3 Media nocte surgebat ad confitendum Domino, recitans genuflexus matutinas laudes, quibus absolutis addebat Orationē mentalem, quam vsq; ad auroram protraherat, & postea flagellis se cædebat, neq; hoc contentus, ter etiā in hebdomada vesperti in

Oratorio iuxta nostras Cōstitutiones iterum se cādebat.

4 Nullam, vel leuē recreationem corpori suo vnquam indulfit, sed semper illud velut intestinum hostem mortificare studebat. Iugiter in cubiculo, quasi in quodam voluntario carcere, siue æstiuo, siue hyberno tempore inclusus manebat, & si quando aliquis ex necessitate eum adibat, vel ad ianuam vocatus erat, paucis se expediebat, vt sic mentē suā à Diuinis non reuocaret.

5 Si quando ob aliquod pietatis, vel caritatis opus ē domo egredi adstrictus erat, tacens, demissisq. ad terram oculis, solumq. cum Deo suo conuersans incedebat, vel de rebus tantum spiritualibus cum socio loquebatur.

6 Licet in cibo, & potu abstinentissimus fuerit, semper tamen dolebat non posse gastrimargiæ spiritum superare.

7 Cum infirmabatur nō nisi post tres, vel quatuor dies morbum aperiebat, & in lecto postea decubens, semiuestitus iacebat.

8 Tantus erat illius erga virtutem hanc amor, & desideriu, vt cum infirmaretur, non ob aliud salutem consequi cuperet, ac pro ea Dñm deprecaretur, nisi vt maiorem penitentiam agere posset.

9 Adeo sibi ipsi, ac mūdo mortuus erat, adeoq. à suis alienus, vt neq. in eorum necessitatibus eos audire vellet, dubitans ne amorē, & affectionē soli Deo debitam, caro & sanguis, (vt ipse aiebat) aliqua ex parte minuerent, imitās antiquos illos Anachoritas, qui in similibus occasionibus suos consanguineos, nec agnoscere volebant.

10 Tandem, nonnulli considerantes, & simul admirantes tam arctum illius viuendi institutum, viteq. austeritatem, dicebant, vitam ipsius esse potius admirandam, quam imitandam.

DE DIVINIS REVELATIONIBVS, & SPIRITV PROPHECIAE

25 **I**tem ponit, quod dictus seruus Dei fuit etiam Diuinis reuelationibus, & Spiritu Prophetiæ à Deo illustratus.

1 Adhuc septennis vidit in somnis B. V. Mariam suū puerū Iesum in vlnis gestantem, ad quem conuersa B. Virgo etq. ostendens puerum Pompeium, dixit, Hic de nostris est.

2 Cum quidam ē nostris Patribus ē vita decessisset, officiumque defunctorum pro illius anima in choro decantaretur, dictus seruus Dei, toto illo tempore, quod fuit circiter vnus hora vidit super officium, quod in manibus tenebat puerum Iesum, qui cō-

pleto

pleto officio supra modum illi blandiēs, atq; arridens, dixit: Et tu quando vis mecum venire? & hoc dicto disparuit, & triennio post eodem die, qui fuit 17. Augusti ipse quoq; ē vita migravit.

3 Cum Sacrum facurus erat, adeo in Deo absorptus, illiq; unitus ad altare accedebat, vt cū Missam inchoare vellet, inētis oculis intueretur Aeternū Patrem, quem in spiritu amplectēs, & excolans mira deuotione & spiritus iucunditate perfundebatur.

4 Multoties fuit à Dēmonio vexatus, & interdū aspiciēbatur cū aliquo liuore, vel signo in facie, quod ipse dicebat à Dēmonē sibi illatum, & præcipuē quadam uice dum esset solus in cubiculo, sederetq; iuxta solitū in quadam parua sella, de facto sine vlla arte humana reuerſa fuit dicta sella, ceciditq; in faciem suam, percussusq; fuit in fronte, quod ipse Aduersario attribuit. Item quadam nocte cum iuxta consuetū vigilias ageret, audiuit quandam vocem sibi minitantem, cuius verba præ vocis confusione nequiuit recte percipere, die vero sequenti circa tertiam noctis horam dum esset in cubiculo, lumenq; extinxisset, vt ad conueniendum cum alijs abiret, de repente ab occulta quadam vi ad terram prostratus fuit, non sine graui periculo, vnde per nonnullos dies grauem dolorem in brachio passus est, quod totum, antiquo hosti tribuendum asserēbat.

5 Dum quadam die audiret confessiones in Ecclesia, & multi circa ipsum adstarent, vt peccata confiterentur, erat inter alios quidam, qui dum illic adstabat huc, illucquē voluebatur, & torquebatur, velut qui grauem dolorem sentiret, tandem prætextu, quasi vellet, & ipse peccata sua confiteri, singulis dicebat, hie Pater diū moratur in audiendis confessionibus, proinde abite, & confitemini alijs confessarijs, hoc tamen dicebat non quia vellet aperire peccata sua, sed quia cupiebat auertere alios, ne & ipsi Seruo Dei confiterentur; videbat. n. quantum vtilitatis ab illo percipiebant; erat. n. vir ille energumenus, & dæmon per illū loquebatur; qui cognitus ab ædituo fuit statim inde expulsus.

6 Arguebat quadā vice quandam suam filiam spirituālē, ad monebatq; vt Dominam suam diligeret, eiq; patienter, & fideliter deseruiret, qua occasione aperiebat illi quedā occulta, quæ nō nisi ipsa, & prædicta hera sua scire poterāt, ad quem illa: Certe, Dña mea hæc omnia vestræ Paternitati dixit; cui ille: nequaquam, sed quando Deus amat seruos suos, vultq; illos de suis defectibus emēdari, illos cōfessario manifestat, vt correcti facilius emēdētur.

Cum

7 Cum excessisset vita quidam è nostris Patribus, vir quidè virtutibus ornatus, sibiq; maxime familiaris, anno sequenti ei apparuit, dixitq; Quid hic facis, quādo vis mecum venire? Et disparuit.

8 Quidam Religiosus dum graui angeretur prestura, à sorore sua ad seruum Dei missus fuit, vt eius se precibus commendaret, quem Seruus Dei in Dño confortatum dimisit; cum aut dicta eius soror, quæ illius pœnitens erat ad ipsum veniret, iterumq; fratrem suum eius orationibus cōmendaret, hoc ei responsum dedit: Vade, dic fratri suo vt ad grauē magnamq; tribulationem, sicut verū Dei seruum decet, se praparet, interea vero oremus Dñm, quæ hæc eadē referens fratri suo, primo aspectu expauit ille, sed statim Diuinę se cōformās volūtati orationi se dedit: Euenus vero haud vana fuisse Dei serui verba ostendit, nā paulo post à suo superiori ob quēdam occultum defectū, quem nemo nisi Deus, & ipse nouerant, acriter correptus, graui mortificatione affectus fuit, quare recordatus ille verborum Serui Dei, tanquam Sanctum, Deiq; Spiritu plenum illum apud se habere, alijsq; prædicare capir, nec multo post vita quoq; functus est.

DE FAMA S. NCTITATIS IN VITA.

16 Item ponit, quod dictus seruus Dei, dum in terris agebat ab omnibus vtriusq; sexus, tã nobilibus, quã ignobilibus, Religiosis, & Sæcularibus, ac etiam Prælati, non solū Neapoli, verum etiam alibi, vti Sanctus, & pius, dictusque virtutibus ornatus habebatur, omnesq; qui eum agnoscebant, in suis necessitatibus ad eum recurrabant, suisq; precibus se commendabant.

1 Vix in Congregatione quatuor annos expleuerat, quod suarum virtutum fama vsq; Romam peruenit, Cardinalis enim Tarusius, Romæ tunc degens audita suæ sanctæ Conuersationis fama ad eum scripsit, secum congaudens de optimo in via Dei progressu, suisq; orationibus se commendauit.

2 Pater Flaminius Riccius item è nostra Congregatione vir d omni virtutum genere ornatus, fuitq; nonnullis annis suus confessorius, eum sæpe in suis litteris cōmendat, suarumque orationum participem fieri exposcit.

3 Pater Io. Thomas Eustachius olim Episcopus Larinēsis vir sanctitate vitæ, virtutumq; splendore illustris, qui etiam illius Cōfessiones multo tēpore audiuit, vti Sanctum eum colebat, confideransq; illius arctissimum viuendi institutum valde admirabatur,

25

tur, proindeq. capit post mortem ipsius, eius virtutes, actionesq. insignes vti viri sancti scriptis commendare.

4 F. Pacificus Ordinis Capuccinorum, vitę sanctitate omnibus notus, eum valde diligebat, habebatque vti virum spiritui Dei plenum.

5 D. Didacus de Mendoza dū Neapoli agebat, eratq. suus filius spiritualis, eum tanquam Sanctum, cunctisq. Christianis virtutibus pręditum prędicabat, & cum Hispanias postea ob sua negotia profectus esset, sepiissime per litteras ad illius preces se commendabat.

DE FELICI OBITU SERVI DEI.

27 **I**tem ponit, quod seruus Dei cum vsq. ad decrepitam peruenisset ætatem, adeoque laboribus, & pœnitentijs confectus esset, vt quasi nec incedere, nec amplius pœnitentias, vt ipse dicebat, agere posset, cuius causa tātū viuere cupiebat, quadam die certo se breui moriturum prędixit, & biduo post inuasisit eum febris cum quadam specie dysinteriæ, & die 5. Augusti festo Sanctę Marię ad Niues, quo die in lucem venerat in cubili iacere adstrictus fuit, & crescente iam morbo, crescebat in eo cupiditas Deum videndi, ampliusq. pro eo patiendi, quapropter assidue mente ad Deum eleuatus videbatur, nec de alio sermonem habere audiebatur, nisi de Æternitate, sæpe repetens verba illa: Momētū vnde pēdet æternitas, quærebatq. in illo statu, quantū fas illi erat, in omnibus se mortificare, abnegās sibi quascumq; vel leues animi recreationes, vnde si aliquādo præ ardore febris necesse erat os aqua abluere volebat aquam recens extraxit, sed eā, quę in cubiculo reperiēbatur, quę præ calore solis calida erat, & quāuis medici eū hortarētur, vt cibū sumeret, viresq. naturales iuuaret, si forte esset spes salutis, ipse nihilominus cognoscēs suū vltimū ad stare diē, nihil eorū dicta curabat, & licet ne obediētię contrauenire videretur, medicamina, quę precipiebant non recusaret, ægre tamen ea sumebat. Tandem; tamen si in ea infirmitate pluries Sacramenta Corporis Christi sumpsisset, sumpto demum Sanctissimo Viatico, ac Extrema vnctione, die 17. Augusti hora noctis prima cum dimidio oculis in Cælum eleuatis, cūctis sibi adstātibus Patribus, precibusq; S. Ecclesię eū adiunūtibz, sātissime, & placidissime animā in manus Domini sui

fui commendauit, ætatis suæ anno 80. Christi vero 1639. cum vi-
xisset in Congregatione annis 44. cuius mortem D. O. M. voluit
omnibus manifestam facere, nam paulò ante circiter horam, quã
spirasset aduenit quidã terramotus, certum indicium illi is pro-
ximi discessus.

DE FAMA SANCTITATIS POST MORTEM.

28 **I**tem ponit, quod die sequenti, fuit ipsius serui Dei cadauer
indatum prius vestibus Sacerdotalibus delatum, vt moris
est, in nostram Ecclesiam, statimq. cucurrit non parua multitudo
viro- rum, ac mulierum ipsius corpus, vt viri Sancti venerantium,
ipsiusq. manus, & pedes tangere cupientium, & nonnulli etiam
coronis eam tangebant. Interea cantata fuere Diuina officia cu
missa solemni, quibus persolutis altera die, qui fuit 19. Augusti
quidam Patricius Neapolitanus ob peculiarem erga dictum se-
ruum Dei deuotionem, suis impensis dictum cadauer ec-
centerari curauit (sumentibus interea nonnullis de ipsius sangui-
ne, & capillis tanquam reliquijs) vestitumque deinde indumen-
tis sacerdotilibus sepultum fuit in communi Patrum Cemeteterio
in arca tamen plumbea cum sua inscriptione.

Nec defuit quidam Religiosus, qui ob specialem erga illum
amorem, & deuotionem composuit in eius honorem quoddam
valde piũ, & eruditum elogium, omnes ipsius virtutes, actionesq.
insignes enarrans.

DE VENERATIONE SEPVLCHRI, AC RELIQVIARVM SERVI DEI.

29 **I**tem ponit, quod sepulto dicti serui Dei cadauere, nonnulli
viro- rum, ac mulierum aliquid de dicti serui Dei vestibus,
libris, & similibus habere cupiebant, & instabant, vt in suis infir-
mitatibus ipsius intercessione a Deo curari mererentur, nonnul-
li alij in suis orationibus illi se commendabant, & alij ipsius Ico-
nes, & imagines sibi fieri curarũt, & triennio post aperta fuit pre-
dicta arca, vbi dictum cadauer quiescebat, & licet non fuerit in-
uentum incorruptum, tamen quod est mirabilius, inuen-
ta fuit quædam ampulla vitrea ipsius sanguine plena, quæ a prin-
cipio ibi cum cadauere fuerat reposita, ita sana, & integra cum
dicto sanguine incorrupto, ac situnc reseruata fuisset.

Item

39. **I**tem ponit, & probare intendit, quod Altissimus Dominus
 noster ad gloriam nominis sui, fidei catholicæ corrobor-
 rationem, & manifestandam serui sui inculpam, & sanctam vitā,
 & incorruptos mores, non ex arte, neq. ex vi verborum, neque ex
 illicita pactione, sed eius meritis, & intercessione nonnulla mira-
 cula, & gratias fecit, quæ creature facultatem superant, tam in vi-
 ra, quam post eius mortē, tam Neapoli quā extra, tam signo Cru-
 cis, quam contractu vestimentorum, & reliquiarum ipsius ad eius-
 dem inuocationē, & adhuc assidue operari dignatur, à varijs in fir-
 mitatibus, & periculis, tam corporalibus, quam spiritualibus eos
 liberando, qui eius auxilium humiliter, & deuotē implorauerint,
 & quod omnes qui de eiusmodi miraculis notitiam habuerunt
 pro certo, & sine aliqua dubitatione crediderunt, tenuerunt, &
 reputauerunt, tenent, credunt, & reputant miracula huiusmodi
 fuisse, & esse vera, & non ex arte, nec ex illicita pactione cum ali-
 quo malo spiritu, sed à Deo ob merita, & intercessionē ipsius
 serui Dei Pompei præter, aut supra rerum naturalium ordinem,
 ad laudem, & gloriam Diuini nominis, fidei catholicæ roboratio-
 nem, & ad manifestandam serui sui Pompei sanctitatem facta
 fuisse, & pro tempore fieri, qui præmissa suo tempore viderunt,
 vel in scriptis experti sunt, vel ab alijs audierunt, & contestati sūt,
 & contestabuntur sic fuisse, & esse verum, publicum, notorium, &
 manifestum, publicam vocem, & famam, &c.

1. Philippus Cateneus dum graui laterum dolore torquere-
 tur, eius misertus seruus Dei ad eum accurrit, & imposita super
 doloris locum parua S. Philippi Nerij iucundula, factaq. super eum
 breui oratione, statim euauit dolor, sanusq. effectus est, quod ille
 meritis d. & i. serui Dei acceptum retulit.

2. Quadam die cum infirmum quemdam adeo grauius agro-
 rantem, vt de eius salute iam desperatū fuisset, iunisset, hic illius
 meritis confusus, baculum, quo d. & i. Seruus Dei nitebatur, acce-
 pit, magnoq. affectu inter brachia cōplexus est. cumq. parum per
 sic permanisset, continuo melius se habere sensit, nec multo post
 integræ sanitati restitutus fuit.

3. Hic idem cū post mortem d. & i. Serui Dei, iterum grauius
 ægrotaret, accepto quodam pileolo illius, morboq. applicans, sa-
 nitatem consequutus est.

4 Hieronyma Riccia cum quadam indispositi one laborasset, ut requiē nullo modo inuenire potuisset, quiddam vestimenti dicti Serui Dei supra stomachum, vbi præcipuē torquebatur, imposuit, & statim recessit dolor, dieq; sequenti ē lectulo surrexit.

5 Cūq; hoc cum quibusdā suis cōsanguineis cōtulisset, accidit ut vna illarum paulo post grauissimō morbo corripereetur, quē eīdem suo morbo applicasset, continuō sana effecta fuit.

6 Hoc idem accidit cuidam aliæ mulieri, quæ cum grauitè ægrotasset, easdem Serui Dei reliquias, cum nonnullis alijs morbo applicuit, & statim à doloribus, quibus afflictabatur, libera euasit.

7 Erat subtus fenestram cubiculi dicti Serui Dei Arbor quædam Citri, quæ cum multis annis frondeuisset, fructusq; attulisset, iam exaruerat, cuius ille quasi misericordia motus, ter illā signo Crucis benedixit, & ex tunc capit iterum frondescere, fructusq; reproducere, quod cernentes quidam ē nostris, & rei nouitate admirati, ipsum interrogarunt, quomodo res se habuerit, quibus humiliter, ac simpliciter respondit, quod quadam die post Missæ celebrationem illam benedixerit, & quod ex tunc iterum frondescere cepit.

Item ponit, & probare intendit, quod de præmissis omnibus, & singulis, fuit, & erat, & est publica vox, & fama, communis opinio, & vniuersalis credulitas, verum, publicum, & notorium.

AD MAIOREM DEI GLORIAM

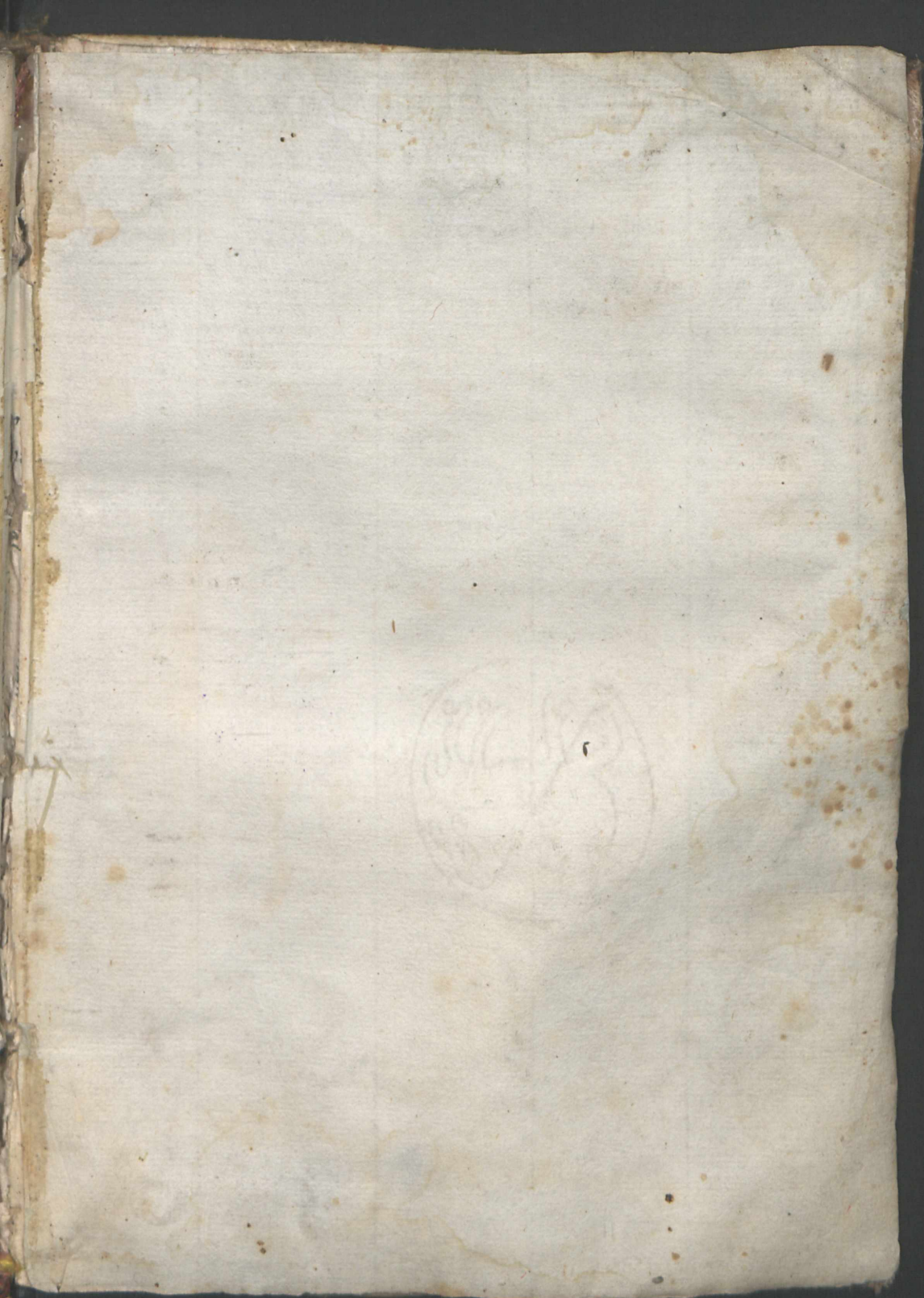

Pro instructione Iudicum tantū, & ad eos informandos; proq; maiori commoditate formandi processum, & ad excipiendos testes, possunt prædicti Articuli, prælo subijci; omnia subijciendo Sanctæ Sedis Apostolicæ determinationi, ac iudicio.
Neap. 5. Octob. 1644.

Io. Dominicus Aulifius Canon. Depnt. vidit.

IMPRIMATUR

Gregorius Peccerillus Vic. Gen.

IN KIM

Gregorio Peres / Vicar

